

"לְדוֹרוֹת"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: קלמנוביץ'	שם פרטי: מאיה
------------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: קלמנוביץ'		בלועזית kalmanovich
שם פרטי איתו נולדתי: מאיה		בלועזית maya
עיר לידה: בכפר קלילנדורף		בלועזית kalilindorf
שם פרטי ושם משפחה של האב: לייבלה צביק		שם פרטי ושם נעורים של האם: שם פרטי: "אלקה" אח"כ שונה ל"אולגה" שם משפחה: וורובייב
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: חרסון		בלועזית kherson
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה גן ילדים)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מדידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית
מדידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: קירוב		תאריך השחרור: 1945
מדידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור חרסון
מדידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1995

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

ב1941 עברנו מהכפר שבו התגוררנו אל העיר "חרסון" בעקבות עצתו של קרוב משפחה. אבי היה נהג ואימי הייתה עקרת בית וטיפלה בשני ילדים בזמן שהייתה בהריון (אחותי הקטנה רימה). שמות הילדים היו: יזה (בן 11) ואני, מאיה (בת 5). בחרסון לא היה לנו כסף לקניית דירה לכן התגוררנו במחסן, ולא היו גם גני ילדים לכן שיחקנו בחצר ואחר כך הלכנו לבית הספר. בזמני הפנוי נהגתי לעזור לשכנתי להגיע אל חנותה בכל יום מכיוון שהייתה מבוגרת מידי לעשות זאת בכוחות עצמה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כששמענו שהגרמנים נכנסים לברית המועצות (היום רוסיה) לקח להם כחודש להגיע לחרסון. את המידע הזה קיבלנו מאי כרים שהגרמנים נכנסו אליו לאחר שהשתלטו וכבשו אותו. במקור רצינו לקחת אוניה ולחזור מחרסון לכפר שלנו ששם נשאר קרובי משפחה. אך הצבא הרוסי אסר את הגישה לשם וכתוצאה מכך נמלטנו ברכבת לכיוון המזרח עם בת דודתנו שהגיעה לבקר ונשארה אצלנו עד שהגרמנים השתלטו על הכפר.

הנסיעה ברכבת נמשכה כ-20 ימים כי נתנו עדיפות לרכבות שהובילו חיילים שהיו בדרכם לכיוון מערב להילחם בגרמנים. השתכנו בקרונות המיועדים להובלות פרות והינו דחוסים שם כל משך הנסיעה. מכיוון שלא הספקנו לקחת אוכל ולא ביגוד כל תחנת עצירה לקחנו מאנשים מקומיים מה שהיה ניתן, כגון: לחם, תפוחי אדמה וכו'. היעד של הרכבת היה לעיר "תשבנט", אוזבקיסטן. נאמר לנו ע"י האוזבקים להגיע משם לעיר "פרגנה" וליד עיר זו הגענו לכפר "קירוב" ושם השתכנו בחדר יחד עם אישה ושלושת ילדיה. לאחר כיומיים נשלחנו לאסוף כותנה שיועדה למלחמה. בסוף כל יום של איסוף כותנה הוריי ניסו להתקיים ע"י בקשות של אוכל מהשכנים ומהכפרים הסמוכים מכיוון שלא הייתה אפשרות למצוא עבודה ואני נשאיתי לשמור על אחותי הקטנה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בקיץ 1945 חזרנו לחרסון ללא אבינו, שנשלח למלחמה ונפל בקרב וללא דודתנו כי לא רצתה לחזור למקום שבו חוסלו כל בני משפחתנו. כששמעתי מאימי שחרסון שוחררה מידם של הגרמנים לקחה אימי את בני משפחתי יחד עם דודתי, שלה היו שני ילדים וחזרנו חזרה לחרסון תוך תקווה שאבי יחזור מהמלחמה בריא ושלם אך זה לא קרה והוא נפל בסוף אוגוסט 1942. למרות היותו חירש הוא גויס בכל זאת למלחמה (החזיק ברשותו כרטיס לבן שהעניק פתור משירות צבאי). בחרסון חזרנו אל ביתנו יחד עם דודים שלנו והשתכנו שם במשך חודש ובמשך זמן זה חיפשנו לנו דירה. נתקלנו ברוסי נדיב שנתן לנו להתגורר בעליית הגג שלו. דודתי נפטרה לאחר כחצי שנה, לאחר שהמשפחה הפולנית שגרה שם חזרה לפולין.

אימי מצאה עבודה בחנות כמוכרת ואני הלכתי לבית הספר כשהייתי בת 10 ואחי (בן 14) עבד במפעל. הייתה תקופה שהאמריקאים שלחו אוכל, ביגוד ומצרכים לרוסיה שמצרכים אלו הועברו ע"י משרד הרווחה כי נחשבנו משפחה שכולה ובעלת הרבה ילדים.

אמא חזרה לעבוד במפעל המזון ואחותה בגן הילדים ואחי עבד ולמד בבית ספר מקצועי וגם אני למדתי כשסיימתי את בית הספר התקבלתי לבית ספר למורים אבל לא סיימתי אותו כי הייתי צריכה לעבוד כי אימי הייתה המפרנסת היחידה. בשנת

1957 התחתנתי באוקרינה ונולדו לנו שני ילדים (גינדי ורוזה) אחר כך עבדתי במעבדה של מפעל לקרמיקה, כי סבי היה המנהל בו במשך תקופת עבודתי שם סיימתי קולג' בתואר כימיה אנליטית. לאחר פטירת בעלי ב1979 ואחותי ואחי ב1971.

נא ספרי על חייר בארץ
(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עליתי לארץ ב- 1995 והרגשתי ש"חזרתי הביתה". לא יכולתי לעבוד בשל גילי המתקדם ולכן הלכתי ללמוד באולפן עברית.

מסר לדורות הבאים: שיהיה שלום בישראל תמיד.

מראיין: גנאדי קלמנוביץ', יולי 2014, אריאל.